

[Aksel Larsen.]

foreligger koncise ordrer, og i stedet for, hvis han vil tage ordet mere, svare på det ene: Har der været forespørgsler, om værfterne vil bygge skibe til Sovjet? Hvad er disse forespørgsler blevet besvaret med, og hvis de er besvaret med nej, hvorfor?

(Kort bemærkning).

Weikop: Det ærede medlem hr. Viggo Starcke spurgte mig, om jeg ikke dengang, da deponeringsordningen blev gennemført, havde sagt, at den måtte være at betragte som midlertidig. Jeg kan bekræfte, som der sikkert også står i forhandlingerne, at jeg dengang sagde, at deponeringsordningen måtte være at betragte som midlertidig, og det betragter jeg den fremdeles som.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gør sig skyldig i en fejltagelse, hvis han tror, at han nødvendigvis må bringe Bjørnson i erindring for at få mig til at rette hovedet. Det, jeg spurgte det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard om, var simpelthen: Hvor er det, det ærede medlem, og hans parti stiller sig i forsvarssagen? Hvor er det? Det ærede medlem siger: vi tager Atlantpagten til efterretning, den er en kendsgerning, og så skal Danmarks politik under Atlantpagten iøvrigt ordnes sag for sag. Hvad mener det ærede medlem? Er det det, det ærede medlem nøjes med at sige ude omkring? Hvad forstås der dermed? Hvor er den limitering, der vil betyde, at det ærede medlem vil anse den praktiske politik for acceptabel? Jeg synes, det ærede medlem skulle forsøge at forklare det; hvis han kan gøre det ved hjælp af Bjørnson, er det en fordel, det vil gøre det livligere, men ellers tror jeg, det ville være rart, at han gjorde det ganske praktisk og reelt.

(Kort bemærkning).

Viggo Starcke: Jeg vil gerne bringe en hjertelig tak til det ærede medlem hr. Wei-

kop for hans klare erklæring, hvori jo ligger, at der ikke var stillet særlige betingelser for deponeringsordningernes senere ophævelse, hvilket vil stille de fremtidige forhandlinger i et mere realistisk lys.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Jeg synes ikke, det ærede medlem hr. H. C. Hansen bør begynde at tale sort; det er der jo slet ikke grund til. Det er jo ligetil, at det spørgsmål foreligger, om man mener at kunne fastsætte en ganske bestemt stillingtagen til alle de situationer, der kan komme til at foreligge i forbindelse med Danmarks politik under Atlantpagten. Det går jeg ud fra, at det ærede medlem ikke mener man kan. Så må jeg gå ud fra, at man skal tage standpunkt til denne Atlantpagtpolitikens udvikling punkt for punkt, og det, det drejer sig om i øjeblikket, og som er aktuelt, men som det ærede medlem har undladt yderligere at komme ind på — og det forstår jeg meget godt —, det er, om man mener, at man sammen med andre Atlantpagtlande kan forsvare at slække på de militære udgifter i øjeblikket. Det er det, vi mener. Det ærede medlem mener det åbenbart ikke, men det er muligt, der kan ske en ændring her.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg synes stadigvæk, det ville have været en fordel, om vi fik en lille smule større klarhed. Jeg siger det, fordi det er det ærede medlem selv, der har søgt at efterlyse fornøden klarhed. Jeg har på mit partis vegne svaret det ærede medlem i dag på de spørgsmål, han har stillet. Det ærede medlem stilles nu overfor det spørgsmål: Hvor er den limitering, som gør Atlantpagten acceptabel i praksis for det ærede medlem og hans parti? I stedet for at svare tænker det ærede medlem øjensynligt stadig på Bjørnson, i hvert fald på det telegram, han i sin tid ifølge myten skal have fået fra en vis Michelsen.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Til det ærede medlems sidste bemærkning skal jeg sige, at jeg for-